

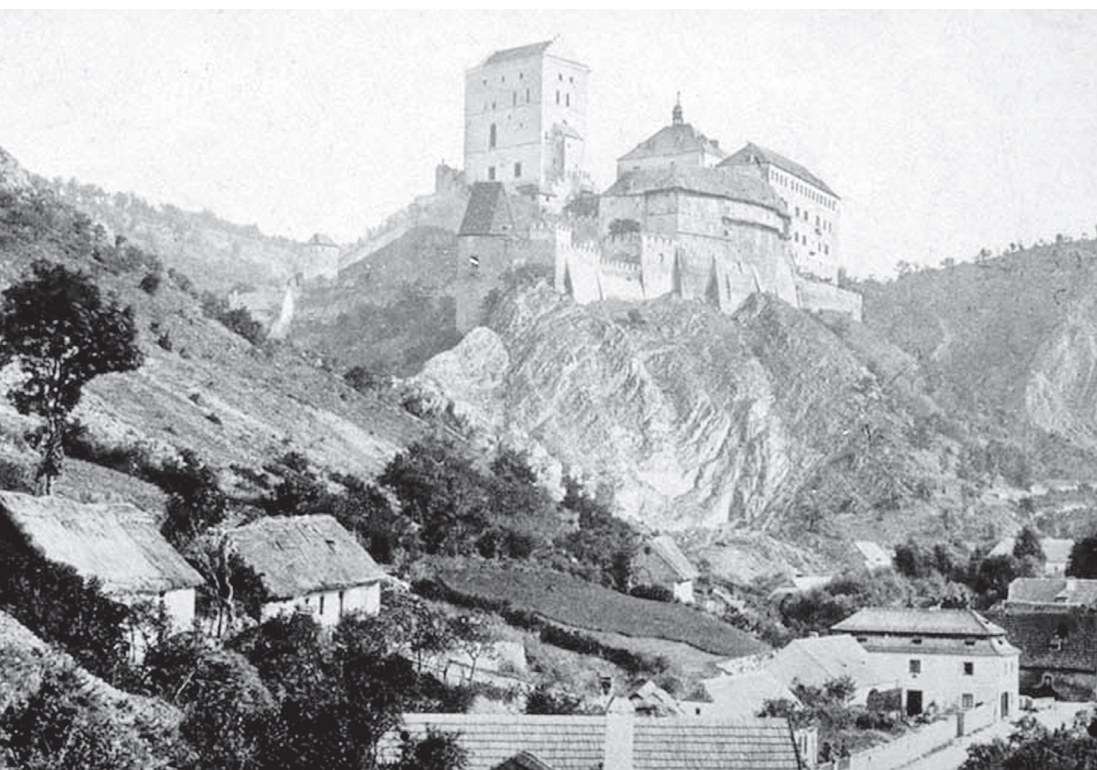
Benedikt XV.

Pontifikát tohoto papeže byl zahájen v září roku 1914. Během první světové války sympatizoval s Němci a Rakušany, nicméně Vatikán dodržoval neutralitu. Benedikt XV. neměl rád veřejná vystoupení. Fyzicky připomínal dítě (přezdívalo se mu „batole“), neboť měl nezvykle velkou hlavu a střední postavu. Patřil mezi zapřisáhlé nepřátele ruských bolševiků a po bolševické říjnové revoluci se pokoušel prostřednictvím svých emisarů neúspěšně vměšovat do vnitřních ruských záležitostí. Jeho politika byla v zásadě politikou obratného lavírování ve snaze získat pro Vatikán co největší prospěch.

Benedikt XV. byl proslulý perfekcionismem, například svůj denní pracovní program měl rozepsaný takřka po minutách. V roce 1918 se u válčících mocností zasazoval za rychlé uzavření míru, neboť ve státech zbídačených první světovou válkou hrozilo nebezpečí levicových revolucí. To mu vyneslo pověst „apoštola míru“. Ačkoli se rád holedbal pevným zdravím a tím, že nikdy nebral žádné léky, podlehl v sedmašedesáti letech (1922) zápalu plic poté, co se při jedné mši koncem listopadu roku 1921 silně nachladil.

Povýšení do stavu světce znamenalo nejen vyjádření úcty nad zásluhami kanonizované osoby o církve a křesťanské náboženství, ale zároveň se tím takový jedinec stával součástí plejády již dříve uctívaných světců.

Z pohledu křesťanské teologie to byli především ti, kdo svými životy měli být ostatním věřícím příkladem v do-

Českému králi a císaři Svaté říše římské Karlu IV. sloužil jeho hrad Karlštejn i jako velký trezor k ukládání svatých ostatků, které považoval za velké poklady.

držování mravních atributů křesťanského učení, kdo pro křesťanskou víru obětovali svůj život, nebo kdo své životy altruisticky zasvětili ctnostnému životu, službě věřícím a církvi. Kanonizace tak vždy patřila mezi důležité křesťanské rituály, byla nejvyšší odměnou za zásluhy o církev a za šíření i upevňování křesťanské víry.